

ster har bygget netop paa dette Punkt, og jeg tror endda at turde sige, at ganske stærke Lidenskaber er skabt i ganske betydelige Dele af den danske Befolkning netop i Tilknytning til denne lidet underbyggede, paa Tænkning i meget ringe Grad hvilende Opfattelse.

Jeg tror derfor, at vi lidt efter lidt skal komme bort fra dette, og nu har jeg jo maattet sige et og andet imod derfor den højtærede Indenrigsminister, jeg vil derfor gerne slutte med at takke ham for et bestemt Tilsagn, nemlig Tilsagnet om at gøre, hvad gøres kan, for at faa saa alsidige og indgaaende Oplysninger med Hensyn til Arbejdslønnens Højde i Danmark — sammenlignet med før, sammenlignet med andre Lande — i Forhold til Produktionsvirksomheden herhjemme, som det paa nogen Maade er muligt at tilvejebringe. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at nogen let Opgave stilles der her ikke dem, der skal arbejde med det, og løses kan Opgaven naturligvis ikke til Fuldkommenhed. Men forhaabentlig kunde man dog opnaa saa meget, at Diskussionen blev ført paa et noget solidere Grundlag, end den nu om Dage oftest føres.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Jeg vil give det ærede Medlem Hr. P. Munch Ret i, at det vilde have Betydning at faa en objektiv Undersøgelse af Forholdet mellem Real-lønningerne i Danmark og i de os omgivende Nabolande. Det vilde have den allerstørste Betydning til Belysning af den nuværende erhvervsøkonomiske Situation her. Men rent praktisk er jo Forholdet det, at de allerfleste af Overenskomsterne nu bliver forlænget, de bliver fortsat uden videre mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, og saa faar Undersøgelsen jo i Virkeligheden ingen praktisk Interesse.

Der er vel ingen Tvivl om fra nogen Side, at Formaalet med den højtærede Indenrigsministers Arbejdsløshedslov, med Ophævelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, var et rent lønpolitisk Formaal i Overensstemmelse med de Krav, der var stillet fra ledende Arbejdsgiverside. Nu er Forholdet det, at det har vist sig, at Arbejdsgiverne, at Industriens Ledere først svigtede de fra konservativ og socialdemokratisk Side fremsatte Forslag til Krisetold, først desavouerede

de denne Aktion, og nu desavouerer de den anden Aktion, som de selv har raabt efter, nemlig Ophævelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, for at de kunde faa Lønningerne ned. Nu reduceres derfor hele dette Spørgsmaal, som oprindeligt var ment lønpolitisk, til en rent administrativ Foranstaltning. Udgifter, som Staten før har haft til Arbejdsløshedsunderstøttelse, lægges nu over i en anden Form paa Kommunerne, og fortrinsvis paa de Bykommuner, hvor Industriarbejderbefolkningen er talrigst, altsaa en rent administrativ Foranstaltning, hvis Virkning er den, at Skattebyrden bliver meget mere ulige fordelt her i Landet mellem Land og By, end den har været før.

Det er overfor denne Udvikling, overfor dette Fænomen, at jeg synes, det er berettiget at rejse det Spørgsmaal, jeg har rejst, overfor de Konservative, for jeg synes ikke, at de kan acceptere en saadan Tilstand paa dette socialpolitiske Omraade uden *a fortiori* at føle sig forpligtede til at føre den positive erhvervsøkonomiske Politik frem, som Partiet saa ofte har været Talsmand for.

Knud Hansen: Det forekommer mig, at man ved Behandlingen af dette Lovforslag i alt for høj Grad er tilbøjelig til at fordybe sig i Betragtninger over, hvad der er Aarsagen til den Arbejdsløshed, vi har i Øjeblikket. Det, der egentlig foreligger, og det, Lovforslaget tager Sigte paa, er at komme dem til Hjælp, der ingen Arbejdsløshedsunderstøttelse har og er ude i øjeblikkelige Vanskeligheder. De andre Spørgsmaal vil jo blive behandlet under andre Lovforslag og ved andre Lejligheder. Hvis Kommunerne havde vist den samme haarde Haand, den samme Brutalitet, kan jeg gerne sige, overfor de arbejdsløse, som der har været vist fra Regeringens Side, saa vilde jo nu i dette Øjeblik mange Tusinde Arbejdere være gaaet over til Fattigvæsenet; der vilde ikke have været anden Udvej for dem end at gaa til Fattigvæsenet for at faa lidt at leve af. Men heldigvis har der i Kommunerne vist sig mere Forstaaelse overfor Arbejdsløshedsproblemet, end der har været vist fra Regeringens Side. Uanset om der i Kommunerne har været, jeg kan gerne sige, et antisocialistisk Fler-tal, eller der har været et socialistisk Fler-tal, har man følt sig forpligtet til at gøre noget for de arbejdsløse. Man har sat Arbejder i Gang, og man har sagt til de ar-